

17. února 2008. Diskusní reakce ke Kosovu.

Stojíme zde v otázce Kosova před těžkou situací. Devadesát procent obyvatel Kosova si přeje samostatnost, ale toto území je podle zákona a ústavy nedělitelnou součástí Srbska. Obě dvě strany se nechtějí domluvit. Nechtějí ustoupit. Zatím mlčí srbská armáda a kosovské albánské domobranecké oddíly. Řítíme se do nové krvavé války, která by mohla ovlivnit i tady nás v ČR ? Netroufám si naprosto předpokládat vývoj situace v Kosovu a už vůbec ne na Balkáně. Faktem je, že Srbové o Česích říkají: zradili jste nás již dvakrát a teď to uděláte zase v případě Kosova. Paralela s Mnichovem je z úzkého pohledu přiměřená, avšak tentokrát nikde nestojí proti sobě armády. Nesmíme zapomínat, že jde o životy lidí a jejich bezpečnost. Rozhodně nechci bránit suverenímu státu právo na svou územní celistvost, zároveň bych ale nerad viděl, tady z té naší malé české zemičky, jak jsou zase masakrovány tisíce lidí. Možná, že budou muset opět zasednout všechny strany k jednacímu stolu. Srbové a Albánci si již snad užili dosti války v minulosti. Pokud jim nejde o budoucnost svých dětí, tak do této pasti opět spadnou. A když už válka, tak je třeba trvat na jejím vedení podle Ženevských konvencí a nikoliv ji vést barbarským způsobem tak, jako někde v Africe. Modlím se za prosté lidi, kteří chtějí žít v míru se svými rodinami jak v Kosovu, tak v Srbsku. Politici mají často tendence obětovat pár nevinných lidských životů svých občanů, aby mohli splnit své globální politické cíle. Často z toho vyleze, že jde jen o uraženou pýchu vedoucích představitelů toho kterého státu. Kdysi existoval zvyk: vojska se sešla na bitevní pláni a před vlastním střetem byli vyzváni velitelé nepřátelých stran k zápasu. Kdo prohrál, podrobil se i s celou zemí. Porazeným pak byly uděleny čestné podmínky kapitulace a také je respektovaly všechny strany. Když už zklamou všechny jiné prostředky, nezačínáme tedy válku s desítkami oběťmi, nýbrž nechť se vyzvou třeba na zápas ve fotbale ministři nepřátelých stran. Vítěz nechť nabídne čestné podmínky kapitulace porazeným a ti je pak musí respektovat. Nebo zkuste hoši osvědčenou taktiku již za Karla IV. - tedy ožeňte své rodiny s dcerami ze nepřátelých států :o). Bůh s Vámi Albánci a Srbové.

18. února 2008. Diskusní reakce ke Kosovu - dodatek.

Každopádně můj příspěvek měl podnítit k zamyšlení nad osudem jednotlivých lidí. Nepopírám rozporuplnost současných kosovských vládnoucích představitelů. Z křesťanského hlediska je spíše chvályhodnější předcházet válkám, když znovu podotýkám, že právo na obranu územní celistvosti je zaručeno. Stejně tak by mělo být zaručeno všem civilistům, kteří jsou podle srbské ústavy právoplatnými OBČANY Srbska (tedy i Kosovští Albánci) slušné zacházení a v případě války etické zacházení civilistům a vojákům podle Ženevských konvencí. Máme zkušenosti přeci z 90. let 20. století, které jasně hovoří, jak se dělaly masové etnické čistky. Rytířský styl vedení válečných operací se bohužel na Balkáně jaksi nenosí. Proto je tolik nebezpečné podle mne otvírat otázku násilných opatření. Kdyby byla srbská armáda nejen stejně akční, ale taky eticky vybavená, jako např. ta americká, dalo by se uvažovat o zapojení armádních svazků do celé situace. Vždy je však lepší rozumně se domluvit a nehrát hru s nevinnými lidskými životy. Něco jiného je samozřejmě ozbrojený útok na suverénní stát tak, jako to udělali Němci 1938, 1939 a nebo SSSR a jeho spojenci r. 1968 v našem případě. Tady je právo na obranu zaručeno.

Mgr. Radek Přepiora.